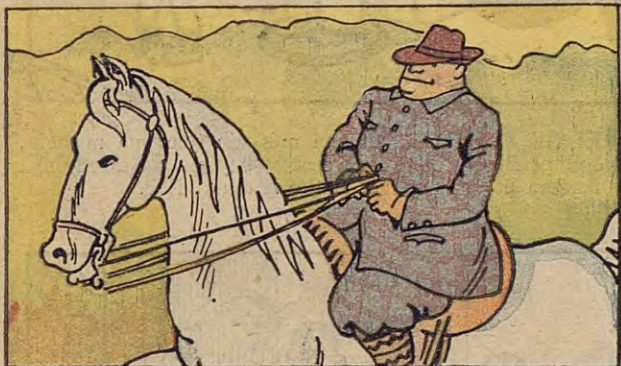

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Una rialla cara

Un senyor molt milionari,
que a totes les poblacions
tenia compte corrent,
li plaïa fer excursions.

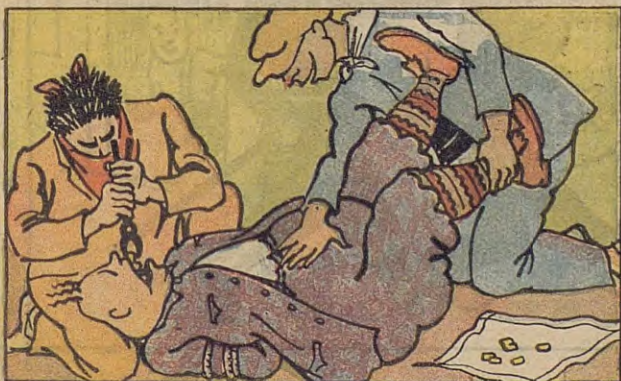
I, un dia, anant pel món,
uns lladres, sens més ni més,
li demanaren, enèrgics,
que els donés tots els diners.

Ell, sense fer resistència,
es deixà escorcollar,
resultant de l'inventari
que sis rals li van trobar.

Amb una rialla grassa
es mofà d'aquella gent,
i una dentadura d'or
brillà amb esclats refulgents.

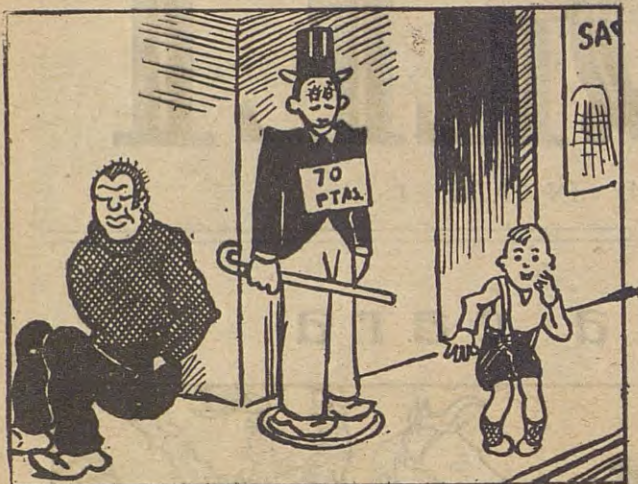

—¿Es a dir que hem fracassat
i encara te'ns vols mofar?
L'or que manca en les butxaques
de la boca sortirà.

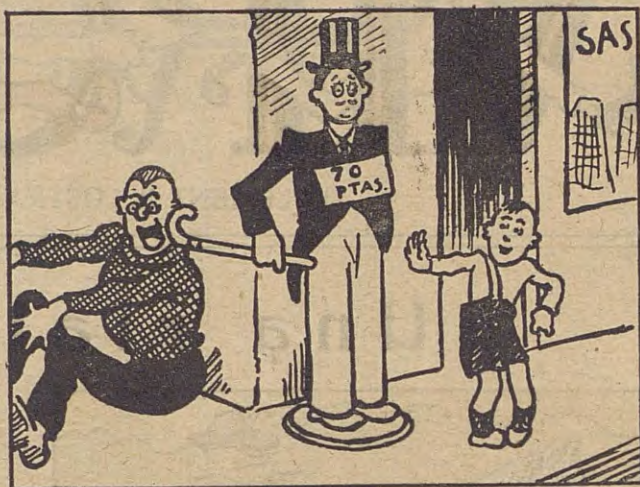

I el senyor molt milionari
no explicà mai a ningú
com gemegà i deplorà
el seu riure inoportú.

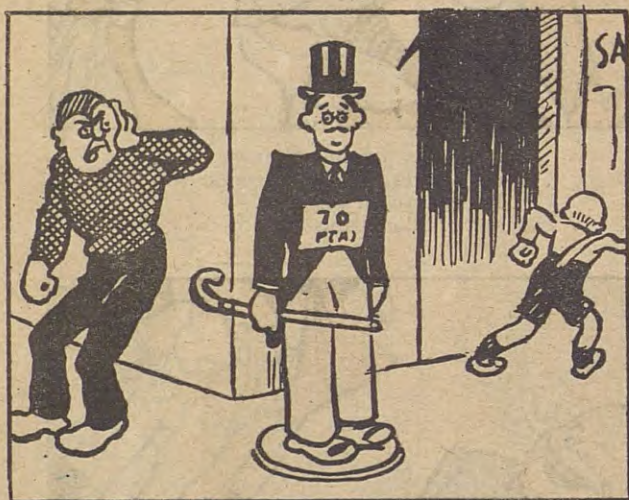
Esquivant el perill

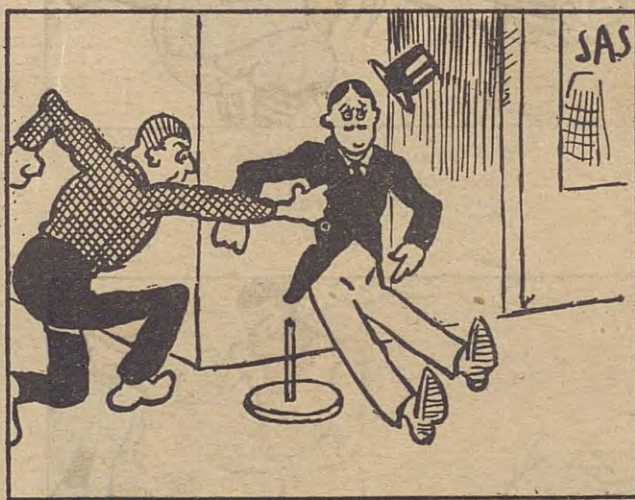
El «Pispa» estava dormitant o fent-ho veure, recolzat a la paret d'una sastreria, esperant una badada de l'amo per emportar-se allò que li vingués de gust.

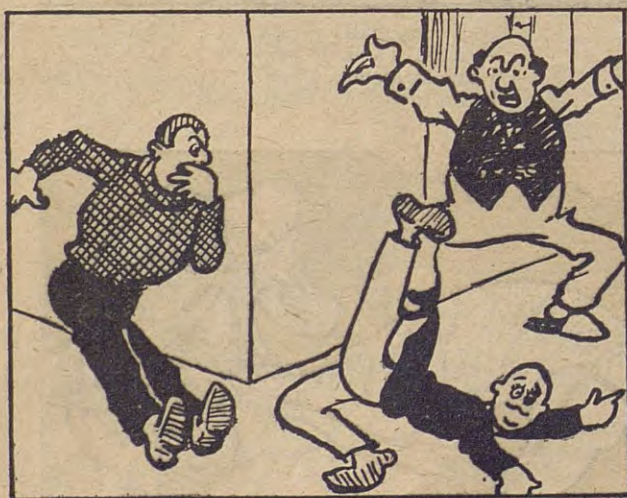
El fill del sastre, que era més viu que una mustela, veié el perill que estava corrent la botiga, i s'ho enginyà de manera de fer fugir el lladre d'aquell lloc.

L'home, en sentir-se un cop de garrot, s'aixecà tot enfurismat, i en veure que era aquell senyoret tan elegant l'autor de la bastonada...

... se les empenygué a cops de puny sense veure que era un maniquí.

Intrigat pel soroll i l'enrenou que es sentia al defora, el sastre surt a veure què passa, i calculeu la seva sorpresa en trobar-se amb el maniquí tot fet malbé.

Els crits i les discussions atreuen un policia, el qual, degudament assabentat del que havia passat i coneixent de sobres l'autor de la facècia, se l'emporta cap a la delega més propera a passar uns dies a l'ombra.

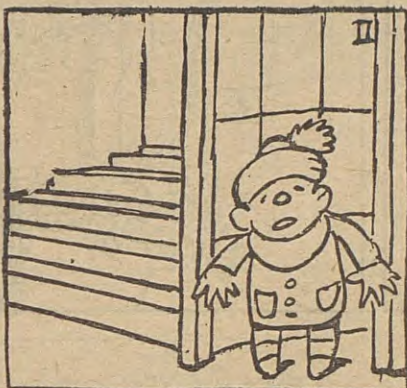
Desengany

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Remy Lasolfa era un músic eminent. Ja de petit, com que havia nascut en una porteria, no calia ésser profeta per pronosticar que tindria afició a les escales. I quan a la tendra edat de sis anys, amb un flabiol de canya donava

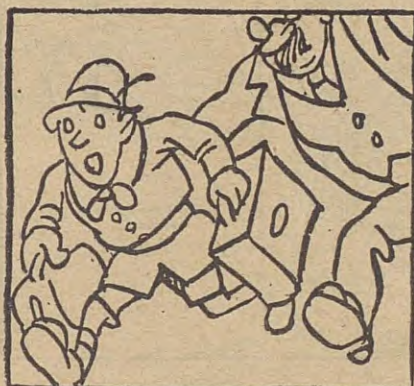

concerts a tots els veïns, un d'aquests amoïnats va dir que valia més que anés a tocar a la Scala de Milà i no a l'escala de casa seva.

Seguint tan encertades instruccions,

el seu pare va proposar d'enviar el noi a estudiar a Itàlia, proposició que fou acceptada per tots els veïns amb tant d'entusiasme que li pagaren el viatge i una pensió només que per no sentir-lo.

A Milà el noi Lasolfa va fer tants progressos en l'art de la flauta, que aviat hom es disputava l'honor de poder assistir als seus assaigs. El primer concert que donà tingué tant d'è-

xit que el taquiller va haver d'ésser dut al Dispensari.

Heus aquí que una important casa de fonògrafs no trigà a fer-li temptadores proposicions per impressionar discos. Li ho pagaven tan bé que hi

va accedir, però no volgué de cap manera escoltar els discos un cop impressionats. El fonògraf l'irritava, digué.

Un dia, però, estant de visita a casa la marquesa del Naspelat, hagué d'es-

coltar, per polidesa, un recital de fonògraf. Entremig dels grinyols fonogràfics en sentí uns que li semblaren més afrosos que els altres i preguntà tot amoïnats:

—¿Què és aquest xarivari?
Tothom esclatà a riure.

—Es un *solo* de flauta de vostè— digué la marquesa—; està magnífic. Es ben igual com ho fa vostè.

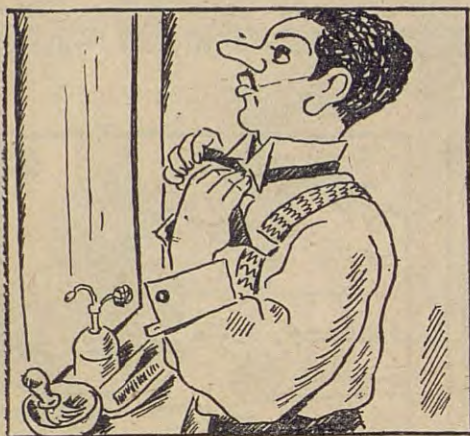

—¿Esteu segura, senyora, que és igual que el meu concert?

—Seguríssima.

—Així, trenco la flauta! No em creia pas fer-ho tan malament.

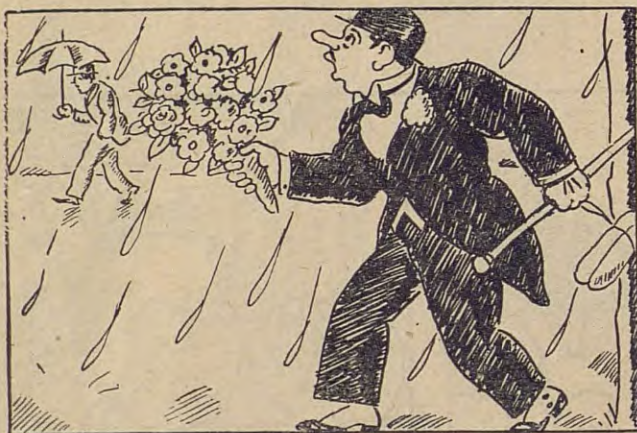
Un presumit passat per aigua

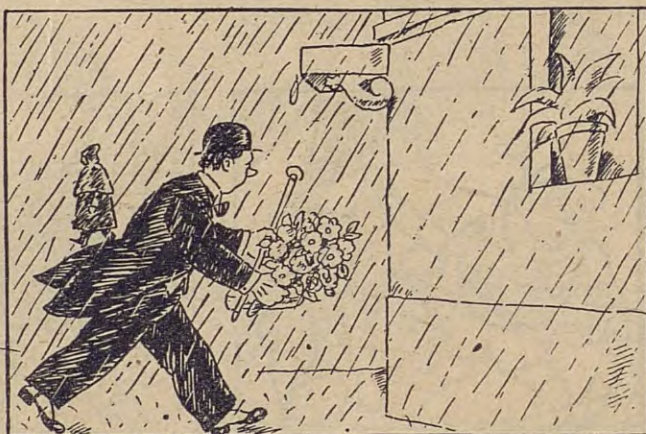
En Macari Llicorella es poleix per anar a veure la seva promesa.

A més a més d'una capsa de bombons, ha comprat un esplèndid ram de flors.

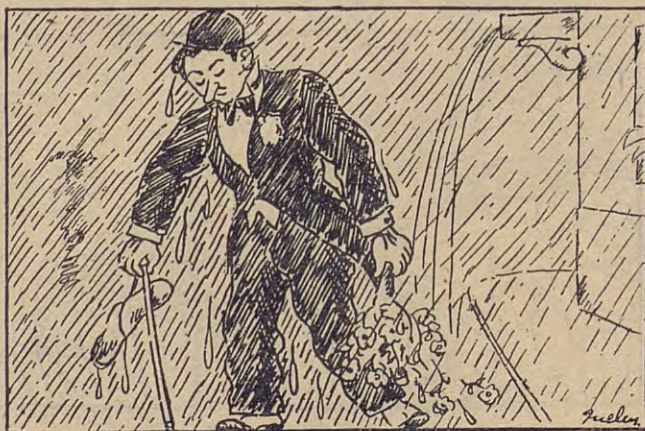
—Vatua! Ara se'm posa a ploure!

—M'aixoplugaré aquí sota mentre espero que passi un taxi.

—Verge Santíssima! Era una canal!

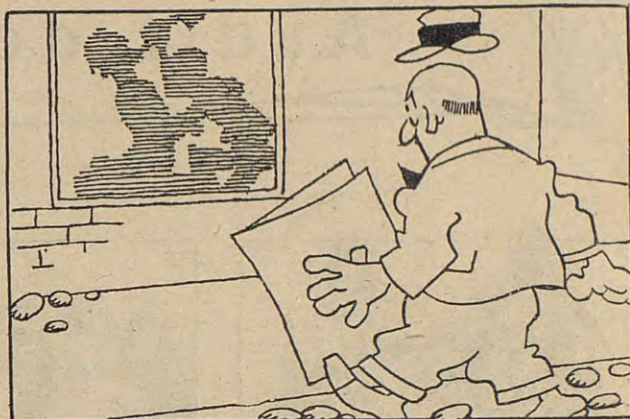

El pobre Macari se'n torna a casa ben convençut que se li ha aigualit la festa.

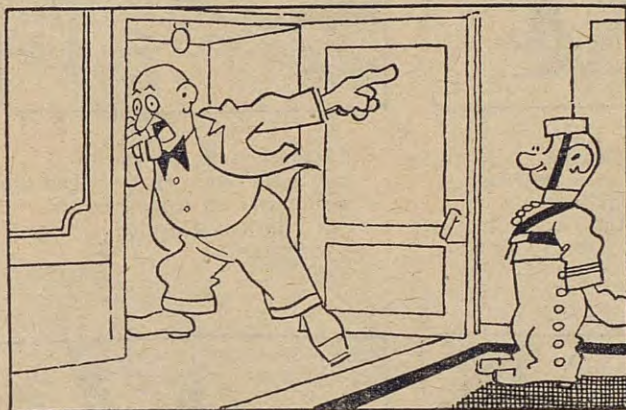
L'escultor novell

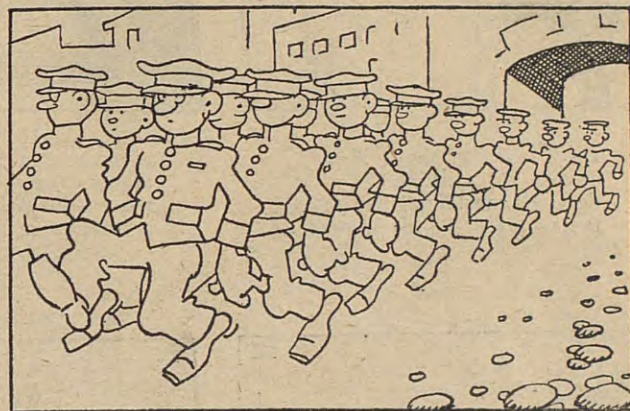
Dels crims és apassionat

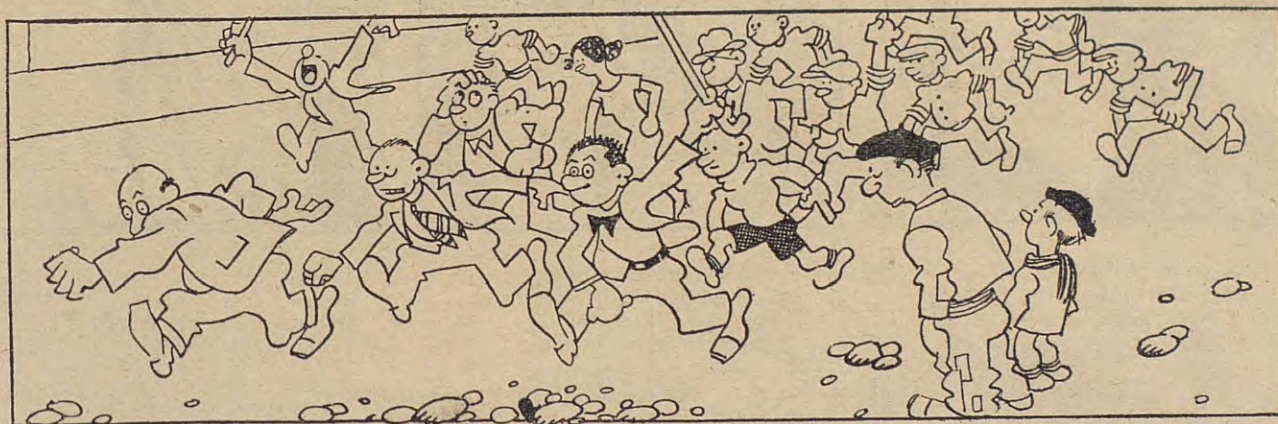
i ara veu un atemptat.

Telefona tot seguit

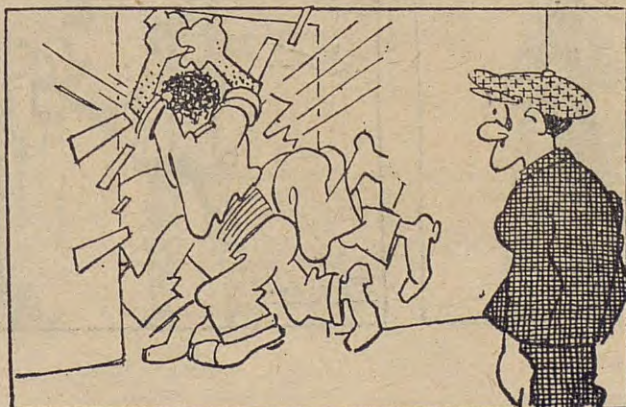

i un regiment ha acudit.

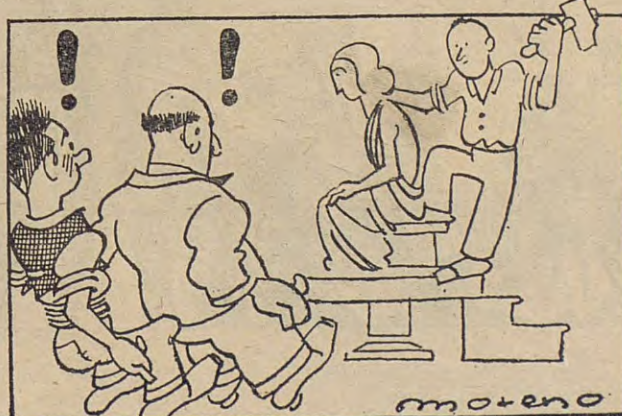

Tot el barri revoltat

contra l'assassí ha marxat.

Trenquen la porta amb braó

i troben... un escultor.

moreno

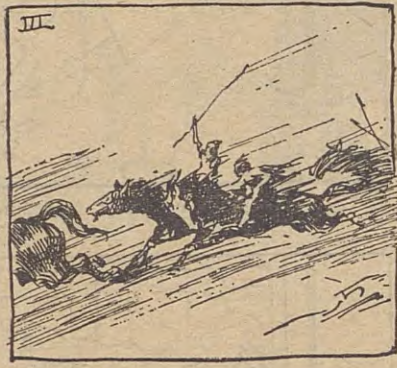
Ardit de guerra

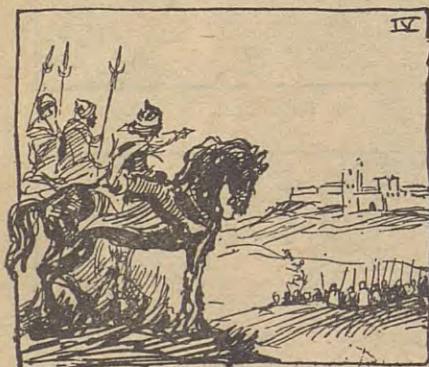
I
En Tàrik i el moro Muça
a vora del Guadalet
de Gods mortandat han fet,
tanta, que el sabre s'esmussa.

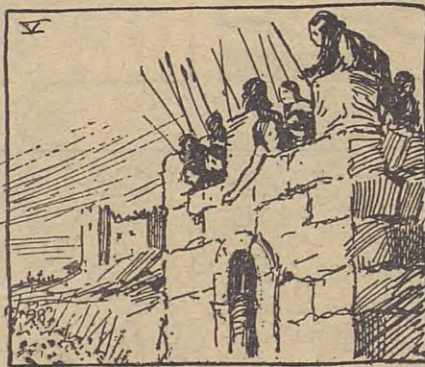
II
S'escapen de la garjola
alguns Gods que eren molt vius
i que se'n van fugitius
a refugiar-se a Auriola.

III
Els moros sens més tardar
amb gran fúria els persegueixen,
però entrar no aconsegueixen
i la vila han d'assetjar.

IV
«L'endemà patacarem»,
diu valent Abdelazís.
«Començarem a les sis
i prompte a dins estarem.»

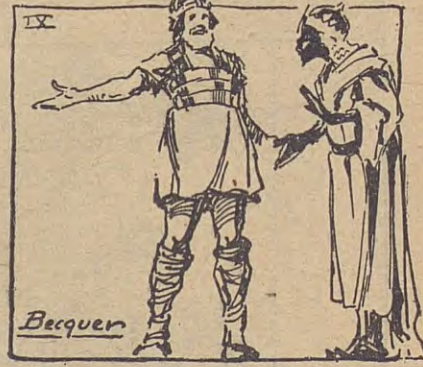
V
Veuen l'endemà, però,
que hi ha dalt de la muralla
formats en pla de batalla
guerrers en gran munió.

VI
I Abdelazís molt prudent
aixeca bandera blanca.
Li donen entrada franca
i ofereix un parlament.

VII
Fan capítols molt honrosos:
Auriola serà lliure
i els cristians hi podran viure
sense tributs onerosos.

VIII
Després diu Abdelazís
a Teodoric el regent:
«¿Com tanta guerrera gent
té encara el vostre país?»

IX
Teodoric respon: «Tots
són donzelles, sarraí,
que amb sos cabells van fingir
la barba dels guerrers gods.»

El cornetí

EL senyor Lletuga era un comerciant de tota mena de gèneres. Ei! de tota mena, a condició de què fossin de segona mà. Era un terme mig entre un drapaire i un antiquari i la seva botiga era allò que correntment s'anomena una «Compra-Venda» refugi de miseriosos que es desprenen dels seus mobles i robes, lloc final on van a reposar els objectes que s'han

podia haver obtingut per poc preu, el senyor Lletuga es negà rodonament a efectuar la transacció. El músic llavors li oferí successivament un armari, les cadires, el llit, uns quadres antics...

Res no hi va valer. El senyor Lletuga no volia comprar res... Solament afluíxà la bossa quan el vell, desesperat i afamat, li oferí vendre-li el seu cornetí.

—Això sí que li compraré! No sap com m'agraden els cornetins!—féu el senyor Lletuga amb satisfacció diabòlica.

Per fi havia lograt el seu desig. Ja mai més no el turmentaria aquella musiqueta estrident que el privava de calcular els beneficis a l'hora de tancar!

Però, mentrestant el cornetí jeia en un recó de botiga, polsós i abandonat, i el senyor Lletuga començà a considerar que tanmateix allà hi tenia un capital mort i que calia desprendre's quant més aviat millor d'aquell vell instrument.

Pensat i fet, el polí amb pasta de metalls i l'exposà a l'aparador amb un retolet que deia: «Gran ganga».

No passaren gaires dies quan entrà a la botiga un senyor que demanà comprar el cornetí. El senyor Lletuga el tragué de l'aparador i li'l deixà examinar.

—Ja pot mirar-se'l bé, ja! Es un dels millors instruments que s'han construït. L'utilitzà molts anys un virtuós que ara s'ha retirat amb molt capital.

El comprador semblà quedar satisfet. Prengué l'instrument i se'l portà a la boca, bufà i en tragué un so escandalós que el senyor Lletuga va suportar pensant que aquella era l'última vegada que veia i sentia l'afrós instrument.

—¿I quant en vol?—féu el client.

—Perquè és vostè deu duros.

L'home pagà sense regatejar i se n'anà amb el cornetí sota l'aixella.

—Que en sóc de viu!—pensà el senyor Lletuga, recordant que a ell li havia costat dotze pessetes.

Però en arribar a casa seva aquell vespre cregué sentir un soroll tan estrident com conegut i avorrit. No hi havia dubte, era el maleït cornetí!

—¿D'on surt aquesta música?—preguntà al porter.

—Es el veí nou del seu replà, el que va llogar el pis abans d'ahir, que avui ha arribat tot content amb un cornetí sota l'aixella. Diu que vol estudiar per formar una cobla...

El senyor Lletuga no volgué escoltar més. Aclaparat pujà al seu pis i es deixà caure sobre una cadira apretant-se els polsos. Havia fet el viu!

I si abans no podia calcular els beneficis... ara no pot dormir, gràcies al sorollós instrument.

LES COSES CLARES

Baixà en Toni a Barcelona i es passà els dies mirant aparadors i botigues cada cop més admirat. Fins que al carrer de Fernando un retolet li cridà l'atenció en una armeria de les vàries que hi ha allà i corrent a avisà un guàrdia així li digué cridant:

—Miri, miri quina barra té aquell botiguer d'allà que anuncia que ven armes bones per assassinats.

—Com és això—diu el guàrdia.

—Llegeixi el rètol, veurà:

Revólveres patentados.

Que vol dir en català si no menteix la gramàtica «Revólvers per atemptats».

P. E. P.

—¿No us en doneu vergonya, fort i robust com sou, de demanar diners?

—Es que he estat un any a la presó per prendre'n sense demanar.

(De Le Pèle-Mèle.)

passat la vida corrent per les cases de préstecs i lloc preferit dels caçadors de gangues, que, per si no ho sabíeu, són la mena de gent que s'encarrega més morts i els paga més cars que ningú.

Perquè en el món, no hi ha com voler fer el viu per ensenyar l'orella.

I cabalment, el senyor Lletuga n'era molt de viu, però per voler aparentar més vivor que la que realment tenia li succeí la desventura que dona motiu i argument al present conte.

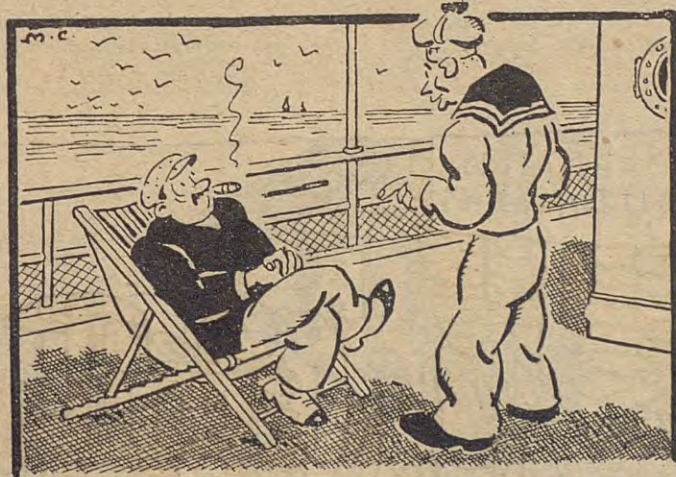
Veureu que, davant per davant de la botiga del senyor Lletuga, al quart pis d'una caseta miserable, hi vivia un vell músic que tocava el cornetí.

El senyor Lletuga l'havia maleït milers i milers de vegades, aquell cornetí ditzós. Quan més enfeinat estava comptant el benefici del dia, o canviant les etiquetes per altres de preu més pujat... Tararí... ti... ti... tararà...! el cornetí es posava a assajar la seva part del concert d'aquell vespre... i ja no hi havia manera de conjuminar les idees!

I això que el quart pis era alt! Però els nervis del senyor Lletuga eren tan sensibles, que per ofegada que arribés la remor de l'odi instrument, sempre li semblava plena d'estrídències.

Però, per fi, un dia, veié arribar la seva venjança. El vell músic estava a la misèria i baixà a casa el senyor Lletuga per veure si i volia comprar algunes peces de roba.

Malgrat que la roba era bona i la

—¿Som lluny de la terra?

—Dos quilòmetres.

—¿En quina direcció?

—Vertical.

(De Le Pèle-Mèle.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Procediment automàtic
per fabricar un neumàtic*

—¿La goma com l'extreurem?
—Ja veuràs, ho provarem!

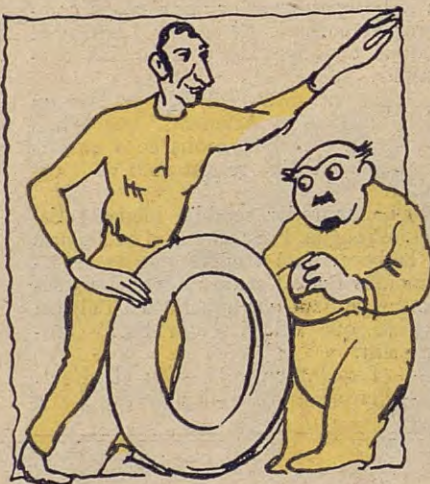
Amb un xarrac esmolat
alguns arbres han tallat.

—No veig encara la goma!
—Espera una mica, home!

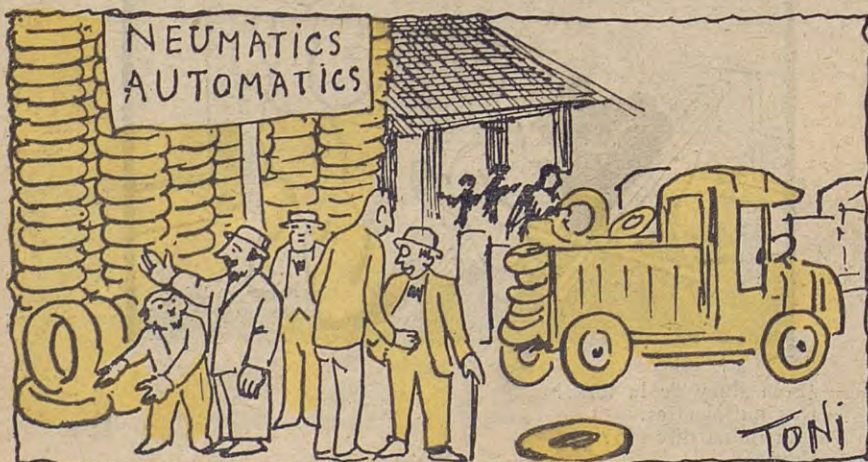
Cargola un tronc com aquell
que vol preparar un tortell.

Amb la saba que ha brollat
els extrems s'han enganxat.

Resulta immediatament
un neumàtic estupend.

De tots els troncs que han tallat
neumàtics n'han fabricat.

—Ja som rics, tenim diners!
No hem de fer goma mai més.

—Com s'entén! Hem de fer goma
al Passeig de Gràcia, home!